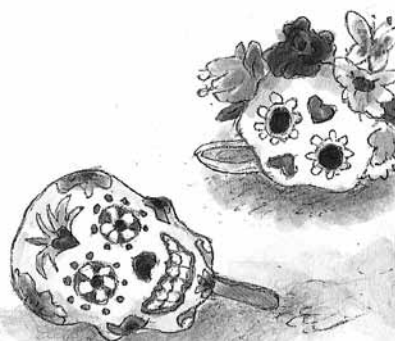

Inhoud

Eerst dit ...

1. 'Wég!'
2. Kleurloos
3. Zwerver
4. Trainen in de blubber
5. 'Oké!'
6. Mobieltje
7. Don* Martin zit zonder water
8. Ongerust
9. Bloedlink
10. *Tip*
11. Cadeaus
12. Nachtwerk
13. Het pakje valt!
14. 'Kappen!'
15. *Woedend*

16. Chaos
 17. Centro Shalom
 18. Het rode spoor
 19. Alleen
 20. *Kruimel*
 21. Rijk
 22. Scherven
 23. Bij elkaar
 24. Laatste masker
 25. *Weerzien*
 26. Wraak
 27. 'Orkaan'
 28. Vragen
 29. Amen
- Uit de kranten
Dank
Uitleg

1. 'Wég!'

Muizen met maskers! Zoiets heeft hij nog nooit gezien. Van alle kanten komen ze op hem af. Manuel hoort hun geritsel. Zacht. Dreigend. Hij kijkt in hun holle ogen, hij rilt om hun strakke grijns. Ze zijn bijna bij hem!

Manuel loopt achteruit tot hij niet verder kan. Hij drukt zich tegen de muur. Vreemd zacht en warm is die muur. Een lichte windvlaag veegt over zijn voorhoofd. Hij spert zijn ogen wijd open. De muizen verdwijnen in het donker.

In die donkere stilte tasten Manuels handen onrustig achter zich. De muur is een matras! Verward gaat hij rechtop zitten terwijl hij over zijn steile, zwarte haren strijkt. Hij droomde! Er zijn geen muizen. Maar geritsel hoort hij nog steeds. De buitendeur staat open en hij is niet alleen in de kamer!

Ademloos kijkt Manuel naar de donkere schim die gebogen bij de tafel staat. Iemand rommelt in papa's kleren! Het duurt maar een tel. Dan haast de inbreker zich naar de deur. Opnieuw veegt een zuchtje wind langs Manuels haren. Er klinkt een korte klik. De deur zit weer dicht.

Het duurt even voordat hij goed kan nadenken. Dan wipt hij uit bed. Met twee sprongen is hij bij de tafel. Hij grijpt naar het hoopje kleren dat over de plastic stoel hangt.

Op dat ogenblik gaat de deur open van de kamer waar papa met de kleine Jaime slaapt. De lamp springt aan. 'Manuel?' Verbaasd kijkt papa naar hem en de broek die hij in zijn hand

houdt. Zijn ogen worden donker. ‘Wat heeft dit te betekenen?’

‘Er was iemand!’ Manuels stem klinkt hoog. ‘Ik werd wakker omdat ik geritsel hoorde. De deur stond open en er zat een vent aan je kleren, papa! Een inbreker.’

Papa is meteen bij hem. Haastig voelt hij in de ene zak, daarna in de andere. Dan laat hij de broek zakken en staart naar de deur. ‘Wég!’ mompelt hij. Hij wrijft met zijn wijsvinger over zijn neus. Van boven naar beneden, van boven naar beneden.

‘Wát is weg?’ wil Manuel weten. Papa lijkt hem niet te horen. ‘De schoft!’ zegt hij afwezig.

‘Wát is weg?’ vraagt Manuel nog een keer. Met een ruk kijkt papa hem aan. Hij neemt hem op van top tot teen, alsof hij diep moet nadenken wie hij ook alweer is. ‘Niks!’ snauwt hij dan. ‘Slaap jij maar weer verder. En mocht er ooit weer zo’n crimineel binnenwandelen, maak me dan wakker vóórdát hij vertrekt. Daar hebben we tenminste wat aan.’ De lamp gaat uit. Papa verdwijnt in zijn kamer.

Manuel bijt op zijn lip. Door het donker loopt hij naar z’n matras. Ineens houdt hij zijn adem in. Een bleek gezicht kijkt hem met holle ogen grijnzend aan. Dan ziet hij dat het alleen maar een masker is.

Het bovenste masker van de stapel die papa daar heeft neergelegd. Ze moeten nog geverfd worden voordat hij ze zal verkopen.

Manuel zucht en stapt in bed. De deur van papa’s slaapkamer gaat nog heel even open. ‘Sorry, Manuel’, hoort hij op

gedempte toon en een stuk vriendelijker dan daarnet. 'Jij kunt het niet helpen.'

